

רוז'ינוי

בשנים 1904—1907 למדתי בישיבת רוז'ינוי ובשבתות היינו מטיילים לפעמים למושבות היהודיות הקרובות לעיירה.
קסמו לי חיי האיפרים היהודים ושלוות נפשם לעומת חייהם של אנשי העיירה, אשר פרנסתם היתה בעיקר על החנוונות והמלאכה הזעירה.

באחת השבתות נכנסתי לבית-הכנסת של המושבה. עם פתיחת הארון להוצאת ספר-התורה עלה על הבמה אחד התושבים והודיע כי הוא מעכב את קריאת-התורה. נהוג היה כי כל איש הרואה עצמו מקופח על ידי אחד מקהל, רשאי לעכב את הקריאה, ואלץ את הציבור להתערב בדבר לשם תיקון העוול. והנה הודיע מעכב הקריאה, כי הוא קופח על ידי שכנו בכך, שהלז אסף את גללי הזבל מחצי הרחוב שמול ביתו אחרי שהעדר עבר שם. הקהל ראה בפעולה זאת של השכן שערוריה ציבורית, והחליט להטיל קנס על אוסף גללי-הזבל בחצי הרחוב שאינו מול ביתו.

באותו זמן פתלמיד ישיבה, ראיתי בהתנהגות תושבי-הכפר חילול הקודש; הייתכן להעלות סיכסוך בגלל זבל לשולחן ספר-התורה? אולם כאשר גדלתי, נוכחתי כי אווירת הכפר שספגתי במושבות היהודיות בילדותי גברה על סלידתי מחילול-הקודש, וכי התרשמויות מימי הילדות הן אשר הובילו אותי עד להתיישבות בארץ. וכאן הבינותי את קדושת המעמד של אותו עיפוב קריאת-התורה בגלל שוד הזבל בחצי הרחוב הסמוך לביתו של עובד-אדמה.

מרדכי גובר (נהורה, חבל לכיש)